

CLUJUL CREȘTIN

Redacția și Administrația
CLUJ
Piața Cuza Vodă 7.

ANUL I. NUMĂRUL 4.
Sâmbătă 13 Aprilie 1935.
Apare săptămânal sub conducerea unui comitet

Abonament anual 50 Lei
Numărul 1 Leu

Meditație despre Mesia.

În zarea depărtată din răsărit, în trecutul alor douăzeci de veacuri, în mijlocul unei lumi plină de răutate și patimi, a răsărit o stea care vestea bucuria, pe care au căutat-o magii, au cântat-o îngerii, păstorii și lumea care însetase după El, după Mesia.

Era o zi senină. Părea că și stelele strălucesc mai frumos și mai scântetor în această noapte sfântă; se înveselea toată făptura, căci s'a născut Mesia.

O viață întreagă cei cari L'au cunoscut în tainele Sale, în minunile Sale și în învățăturile Sale înțelepte, L'au iubit, L'au ascultat, au crezut cuvintelor propovăduite de El și I s'au închinat ca unui Dumnezeu. El era Mesia.

Însă păcatul, supremul rău din lume, răutatea, dușmănia și fărâdelegea au întunecat cerul au îndurerat fețele dreptilor, au scos lacrimi de durere din ochii mulțimei întristate atunci, când L'au văzut urcând drumul greu al Golgotei, dovedind prin cea mai supremă jertfă — jertfa crucii — iubirea mare ce o purta în inima-I sfântă pentru noi și pe care înaintea suferinței am străpuns-o noi de nenumărate ori prin păcatele noastre. I'ar după trei zile ne-a arătat prin învierea Sa și atotputernicia Sa Dumnezeiască că să credem că el este Mesia.

*

Noi Te iubim Isuse, cum Te-au iubit învățăceii Tăi, cum Te-au iubit în decursul atâtor veacuri acei ce Ți-au purtat icoana Dumnezeirei Tale în inimi și Te dorim în sufletul nostru copleșit de greutățile vieții, căci ești izvorul de mângâiere pentru cei întristați, foc al iubirii adevărate, idealul speranțelor noastre.

Fă ca în aceste zile de reculegere sufletească cu lacrimile pocăinței să cerem dela Tine iertare de păcatele săvârșite împotriva poruncilor Tale. Și dă-ne putere Isuse — căci suntem slabi — să putem să înfrânăm patimile noastre. În inimi sădește-ne virtutea și iubirea către Tine și nu ne lăsa a ne îndepărta dela poruncile și învățăturile Tale, pentru că Tu ești atotputernic, căci Tu ești Mesia!

b.

Iubirea creștinească.

Oamenii din toate timpurile și locurile au avut anumite idealuri. Unei inimi omenеști nu-i este cu puțință a nu iubi nimic, adecă a nu tinde spre ceva, fie lucru moral sau imoral. Cine nu are o preocupare înaltă și nobilă, trebuie să aibă una josnică și păcătoasă. Așa este construit sufletul nostru de a nu-și putea găsi fericirea în sine însuși, ci într'un obiect din afară. Obiectul iubirii îl pot forma lucrurile create, lumea aceasta, sau Creatorul Stăpânul lucrurilor, Dumnezeu. Cei mai mulți oameni tind cu sufletul spre această lume: bogăție, onoare, situație, glorie și faimă de învățat. Evangelia ne poruncește să iubim pe Dumnezeu din toată inima, cu tot sufletul, cu toată puterea, iar pentru Dumnezeu să iubim pe semenii noștri ca pe noi înșine. Mântuitorul Hristos ne pune înainte pe Dumnezeu ca obiect al iubirii și fericirii noastre supreme.

Lumea păgână care nu cunoștea pe Dumnezeu era întoarsă cu sufletul numai spre făpturi. — Iubirea și idealul lumii întregi este fericirea. Înțelepciunea popoarelor din toate timpurile, ca și experiența noastră zilnică dovedesc, că alergarea după bunurile și desfătările acestei lumi este o înșelăciune. Lumea aceasta mărginită nu poate înlocui nici odată avântul în binele, adevărul și frumosul absolut spre care aspiră sufletul omenesc, și care nu poate fi găsit decât numai în Dumnezeu și în Legile sale. Întrebați pe marii stăpânitori ai bogățiilor din zilele noastre; întrebați eroii conducători de popoare, încărcăți de glorie și admirați de mulțime; întrebați pe învățații și filosoffii acestei lumi să vă spună dacă-s fericiți. Toți vor recunoaște, dacă vor fi sinceri, că luptând pentru acestea numai să amăgesc mai mult cu deșertăciuni.

Se spune, că Alexandru cel Mare ajungând până în India la marginea oceanului s'a plâns că pământul este prea mic pentru el și de ce nu are putere de a domni și peste stele. Nu poate deci pământul și cu ale sale ca să ferească pe om decât singur Dumnezeu prin iubirea creștinească.

Stihiri din Postul Mare.

Mergând Domnul spre patima cea de bună voie, a zis Apostolilor pe cale: iată ne suim în Ierusalim și se va da Fiul Omului, precum scrie pentru dânsul. Să venim dar și noi cu gânduri curate să mergem împreună cu dânsul și împreună să ne răstignim și să ne omorîm pentru dânsul despre desfătările lumеști; ca să și viețuim împreună cu dânsul și să-l auzim pe El zicând: de acum nu mă voi mai sui în Ierusalimul cel pămăntesc, ca să pățimesc; ci mă voi sui la Tatăl meu și la Tatăl vostru, la Dumnezeul meu și la Dumnezeul vostru; și împreună vă voi înălța pe voi la Ierusalimul cel de sus, întru împărăția Cerurilor. —

Doamne, învățând pe ucenicii Tăi să gândească cele mai desăvârșite, le-ai zis: să nu se asemene păgânilor, ca să stăpânească pe cei mai mici. Că nu va fi așa între voi ucenicii mei, că și Eu din voia mea sunt sărac; ci cel mai mare din voi, să fie slugă tuturor și cel ce stăpânește, ca cel stăpănit; și cel ales a fi mai întâiu, ca cel mai de jos. Că și eu, Insumi, am venit, ca să slujesc lui Adam celuice sărăcise și să-mi dau sufletul răscumpărare pentru mulți, cari îmi strigă: Mărire Ție.

(Triod.)

Dacă ai băgat pânea în gură, nu înjura, pe Dumnezeu care ți-o dă. Nici cănele nu latră pe stăpânul care-l hrănește.

Nu fi guraliv, ci vorbește puțin, că vorba și mâncarea puțină nu strică omului. A vorbi și a tăcea la vremea sa, e măiestria cea mai grea, dar și cea mai de folos. Limba a spart multe capete, dar încă nu s'a auzit să se fi umflat cineva, pentrucă a rămas vorba în el.

(din „100 de sfaturi“.)

Iubirea creștinească.

Oamenii din toate timpurile și locurile au avut anumite idealuri. Unei inimi omenești nu-i este cu puțință a nu iubi nimic, adecă a nu tinde spre ceva, fie lucru moral sau imoral. Cine nu are o preocupare înaltă și nobilă, trebuie să aibă una josnică și păcătoasă. Așa este construit sufletul nostru de a nu-și putea găsi fericirea în sine însuși, ci într'un obiect din afară. Obiectul iubirii îl pot forma lucrurile create, lumea aceasta, sau Creatorul Stăpânul lucrurilor, Dumnezeu. Cei mai mulți oameni tind cu sufletul spre această lume: bogăție, onoare, situație, glorie și faimă de învățat. Evangelia ne poruncește să *iubim pe Dumnezeu din toată inima, cu tot sufletul, cu toată puterea, iar pentru Dumnezeu să iubim pe semenii noștri ca pe noi înșine*. Mântuitorul Hristos ne pune înaintea pe Dumnezeu ca obiect al iubirii și fericirii noastre supreme.

Lumea păgână care nu cunoștea pe Dumnezeu era întoarsă cu sufletul numai spre fapte. — Iubirea și idealul lumii întregi este fericirea. Înțelepciunea popoarelor din toate timpurile, ca și experiența noastră zilnică dovedesc, că alergarea după bunurile și desfătările acestei lumi este o înșelăciune. Lumea aceasta mărginită nu poate înlocui nici odată avântul în binele, adevărul și frumosul absolut spre care aspiră sufletul omenesc, și care nu poate fi găsit decât numai în Dumnezeu și în Legile sale. Întrebați pe marii stăpânitori ai bogățiilor din zilele noastre; întrebați eroii conducători de popoare, încărcăți de glorie și admirați de mulțime; întrebați pe învățații și filosofii acestei lumi să vă spună dacă-s fericiți. Toți vor recunoaște, dacă vor fi sinceri, că luptând pentru acestea numai să amăgesc mai mult cu deșertăciuni.

Se spune, că Alexandru cel Mare ajungând până în India la marginea oceanului s'a plâns că pământul este prea mic pentru el și de ce nu are putere de a domni și peste stele. Nu poate deci pământul și cu ale sale ca să ferească pe om decât singur Dumnezeu prin iubirea creștinească.

Stihiri din Postul Mare.

Mergând Domnul spre patima cea de bună voie, a zis Apostolilor pe cale: iată ne suim în Ierusalim și se va da Fiul Omului, precum scrie pentru dânsul. Să venim dar și noi cu gânduri curate să mergem împreună cu dânsul și împreună să ne răstignim și să ne omorîm pentru dânsul despre desfătările lumesti; ca să și viețuim împreună cu dânsul și să-l auzim pe El zicând: de acum nu mă voi mai sui în Ierusalimul cel pământesc, ca să pătimesc; ci mă voi sui la Tatăl meu și la Tatăl vostru, la Dumnezeul meu și la Dumnezeul vostru; și împreună vă voi înălța pe voi la Ierusalimul cel de sus, întru împărăția Cerurilor. —

Doamne, învățând pe ucenicii Tăi să gândească cele mai desăvârșite, le-ai zis: să nu se asemene păgânilor, ca să stăpânească pe cei mai mici. Că nu va fi așa între voi ucenicii mei, că și Eu din voia mea sunt sărac; ci cel mai mare din voi, să fie slugă tuturor și cel ce stăpânește, ca cel stăpânit; și cel ales a fi mai întâiu, ca cel mai de jos. Că și eu, Insumi, am venit, ca să slujesc lui Adam celuice sărăcise și să-mi dau sufletul răscumpărare pentru mulți, cari îmi strigă: Mărire Ție.

(Triod.)

Dacă ai băgat pânea în gură, nu înjura, pe Dumnezeu care ți-o dă. Nici cânele nu latră pe stăpânul care-l hrănește.

Nu fi guraliv, ci vorbește puțin, că vorba și mâncarea puțină nu strică omului. A vorbi și a tăcea la vremea sa, e măiestria cea mai grea, dar și cea mai de folos. Limba a spart multe capete, dar încă nu s'a auzit să se fi umflat cineva, pentrucă a rămas vorba în el.

(din „100 de sfaturi“.)

neînvăţat, el ştie că numai de la Dumnezeu are tot ceea ce are. Atât de departe merge creştinismul, încât cel însărcinat cu o parte de cărmuire trebuie să fie ca un părinte faţă de supuşi, îndemnând la bine cu vorba şi fapta, sfătuind, ajutând pe toţi, totdeauna fiind la dispoziţia supuşilor „făcându-se tuturor toate” cum spune sf. Ap. Pavel. Păgânii încă înţelegeau trebuinţa ca un conducător să fie cu totul pentru binele obşteşc, dar acest gând numai în creştinism ajunge a fi un lucru împlinit.

1

Presa bună.

Pentruca lumina să pătrundă întunerecul, prima condiţie este să dăm obstacolele la o parte. Unul din obstacolele cele mai puternice în răspândirea adevărului şi a moralei este presa rea, care zi de zi otrăveşte, distruge tot ce este moral, credinţă şi adevăr.

Iată pentruce toţi bărbaţii înțelepţi ai bisericii noastre au recomandat ca pe o necesitate imperioasă presa bună.

Multe publicaţiuni bune avem şi le recomandăm călduros pe toate. Intre acestea avem şi „Farul nou” care apare în Bucureşti, răspândind lumina în fiecare săptămână, căruia îi dorim ca în curând să devină „Farul” care să lumineze zilnic.

Creştini, cetiţi şi răspândiţi presa bună!

Informaţiuni.

În parohia V-a s'a reorganizat „Reuniunea femeilor” gr. cat. după Statutele Reuniunilor Mariane, atât la Dâmbul Rotund cât şi la Cordoş.

Ca ocazia Sinodului protopopesc al tractului Cluj, se vor ţine exerciţii spirituale în parohia VI-a sub conducerea Păr. Dr. Vincenţiu Pandrea Sâmbătă şi Duminică (13-14 Aprilie a. c.). În cadrul acestor sfinte exerciţii Duminică la Liturghie va predica Păr. Canonic Ioan Agârbiceanu. Pentru spovedanii în aceste zile vor sta la dispoziţia credincioşilor Păr. protopop Laurenţiu Nicoară şi Păr. Vasile Chindriş. —

La masa Creştinească din parohia VI-a în ultimele două Dumineci, pentru parohienii săraci s'au suportat cheltuelile de către casa preotului din parohie.

Duminica viitoare (14 April), cheltuelile acestei mese pentru săraci, vor fi suportate în întregime de către D-l Oltean Victor funcţionar, pentru pomnirea la şase săptămâni dela moartea ficei sale

Veturia. Sunt invitaţi credincioşii săraci să participe la această masă. —

Reuniunea „Sf. Maria” va pune la dispoziţia credincioşilor miţioare sfintite (stălpări) la Biserica Catedrală (Schimbarea la faţă) în Duminica Floriilor. —

Exerciţii spirituale. În Biserica Catedrală se vor ţine exerciţii spirituale în zilele de Mercuri, Joi, Vineri şi Sâmbătă, cu încheiere în Duminica Floriilor la sf. Liturghie. Aceste sfinte deprinderi sufleteşti vor fi conduse de Părintele Canonic prepozit Dr. Octavian Domide, care va predica în zilele sus amintite (din 17-20 Aprilie a. c.) în Biserica Catedrală (Schimbarea la faţă) la orele 6 d. m. în legătură cu serviciul divin. — Sunt îndemnaţi toţi credincioşii noştri ca să ia parte la aceste sfinte exerciţii, cunoscută fiind însemnătatea lor pentru vindecarea şi îndreptarea sufletelor atât de hărţuite de grijile şi valorile vieţii.

Din prorocia lui Isaia.

Iată va cunoaşte Fiul meu şi se va înălţa, se va mări, şi se va ridica foarte. În ce chip se vor mira de Tine mulţi, aşa se va necinsti de oameni chipul Tău, şi mărirea Ta, de fiii oamenilor. Şi l-am văzut pe El, şi n'avea chip nici frumseţe. Ci chipul Lui necinstit, şi mai sfârşit decât al fiilor omeneşti, om ce era întru bătaie, şi ştiind răbda durere, că s'a schimbat faţa Lui, defăimat a fost, şi nesocotit. Acesta păcatele noastre le poartă, şi pentru noi răbdă durere, şi noi am gândit, că dela Dumnezeu este El întru durere, în chin şi în necaz. Iar El s'a rănit pentru păcatele noastre, şi a pătimit pentru fărădelegile noastre, certarea împăcării noastre pe Dânsul, şi cu rana Lui noi toţi ne-am vindecat.

Isaia (C. 52: v. 13: C. 53: v. 5-8).